

CLAU
D
VOLTA

llibreria - papereria

material oficina

objectes escriptori

jocs

belles arts

dibuix tècnic

distribuidor per la zona de:

Letraset®

passeig maragall, 84

telèfon 351 54 02

barcelona

Companyia
Flotats

PER UN SÍ
O PER UN NO

de Nathalie Sarraute
Versió catalana de Carme Serallonga
Posada en escena: Simone Benmessa

EL
DESPERTAR
DE LA
PRIMAVERA

de Frank Wedekind
Versió catalana de Carme Serallonga
Direcció: Josep Maria Flotats

infantillatges

de Raymond Cuzac
Versió catalana de Pep Cruz
Direcció: Josep Maria Flotats

Teatre
Poliorama

Departament de Cultura

Premi Nobel de la Pau de 1971.

en president de l'SPD l'any 1964 i fou ministre d'Afers Exteriors del govern de la gran coalició encapçalada per Kiesinger l'any 1966. El 1969 fou proclamat canceller d'un govern de coalició liberals-SPD. Guanyà les eleccions del 1972, però dimití el 6 de maig del 1974 quan es descobrí que un dels seus ajudants personals Gunther Guillaume, era espia de l'Alemanya Democràtica. Brandt no ho sabia.

Un dels aspectes per què es distingí durant el seu pas pels successius go-

verns va ser el de la distensió amb el bloc socialista. Ell formulà una Ostpolitik caracteritzada per tractats amb Polònia i l'URSS, per l'acceptació de la línia Oder-Neisse i pel reconeixement, *de facto*, de l'existència de la República Democràtica Alemanya. Aquest aspecte de la seua política li provocà molts problemes interns i alguns diaris no han deixat encara d'assenyalar-lo amb el dit per aquesta causa.

Aquesta obertura a l'est, però, li valgué el Premi Nobel de la Pau de 1971. Brandt era un home profundament sentimental que sentia com a pròpia la culpa del nazisme, malgrat el seu irreprotxable passat antihitlerà. Així, fou el primer canceller alemany a visitar Israel i plorà amargament l'any 1970 durant la seua visita al gueto de Varsòvia.

Líder des del 1976 de l'Internacional Socialista, Brandt representava, junt amb l'assassinat Olaf Palme, la línia més oberta a la comprensió dels problemes del tercer món i l'ajut als seus moviments d'alliberament nacional. Sempre afirmà que el problema de la misèria de l'hemisferi sud no era només la seua existència, sinó l'immens perill que representa per a la pau mundial. Brandt visità Catalunya durant la guerra del 36-39 i escriví un llibre (*Esquerra i lliure. El meu camí*) on relata les seues impressions sobre el país. □

RETORNA LA PISTA VATICANA

Paul Casimir Marcinkus: una ordre de captura

Els jutges de Milà, que s'encarreguen del crac del banc Ambrosià, han dictat tres ordres de captura, una de les quals duu el nom de l'arquebisbe Marcinkus, el banquer del Vaticà.

Rafael Hidalgo de la Torre (Roma)

La imposició de la cendra és el ritu amb el qual l'Església Catòlica celebra l'inici de la quaresma. «La quaresma és temps de penitència. La penitència és acceptar d'allunyar-se de la realitat terrena per la ultraterrena».

Aquestes paraules foren pronunciades en italià amb un cert accent americà, en la capella de Santa Marta, a l'interior del vaticà, durant la missa que el divendres de cendra va oficiar Monseñor Marcinkus, el bisbe-banquer de nou al centre de l'actualitat pel cas

jurídico-diplomàtic entre la Santa Seu i l'Estat italià. Evidentment, no ha fet cap referència als seus afers personals, però ha reclamat l'atenció dels mitjans de comunicació, com si continguessin alguna lectura xifrada. Ben diversa, degué ser probablement, l'actitud amb què els 150 dependents del vaticà escoltaren el breu sermó del l'arquebisbe, el qual va caracteritzar la quaresma com un «període de penitència, de repensament, de conversió, de recerca de la caritat, de l'obediència, de la responsabilitat, de la veritat». I afegí que «pot ésser molt fructífer perquè és temps de purificació per intentar restablir l'equilibri entre el món espiritual i el terrenal».

La controvèrsia italo-vaticana s'ha obert, a cinc anys de la mort del banquer Roberto Calvi, perquè els jutges de Milà encarregats d'instruir el procés pel crac del banc Ambrosià, han emès tres ordres de captura a nom del bisbe americà Paul Casimir Marcinkus, president de l'IOR, el banc vaticà, i altres dos dirigents i estrets col·laboradors seus, Luigi Mennini i Pellegrino de Strobel, acusats per concurs en la fallida del banc milanès. Després d'anys d'investigacions, sembla arribada l'hora de cloure la instrucció del sumari, gràcies a la reconstrucció dels lligams Ior-Ambrosià verificats en documents segrestats a Panamà, Luxemburg, Bahames, Uruguay, Perú i d'altres països; i sembla ser, també per les declaracions de l'ex-agent secret, Francesco Pazienza, el qual ha explicat als jutges els seus 15 mesos de col·laboració amb Calvi. Les seves paraules il·luminen un dels punts nodals de la qüestió: «Llavors vaig intentar fer-me una idea més precisa de la relació entre Calvi i Marcinkus, donat que Calvi havia atribuït a aquest darrer la desfeta de la seva nau. Calvi em digué sempre que amb ells, és a dir, amb l'Ior, no hi havia problemes perquè tampoc els convenia fer el viu, ja que ell sabia com posar-los a ratlla... Calvi em deia senzillament que l'Ior sempre tenia necessitat de diners i que el seu dèficit financer el satisfia el banc Ambrosià».

Recordem algunes de les dates essencials de la relació banc milanès-banc vaticà. Calvi és detingut el maig de 1982 per exportació de capital; sortirà de la presó amb una condemna de més de 4 anys, al cap de dos mesos, i torna a la direcció del banc. Però la situació es precipita i es complica; el 12 de juny venç el termini de pagament d'un deute amb el banc Andí: són 17 milions de dòlars. Alguns dirigents de l'Ambrosià ensenyen les cartes d'aval amb les quals l'Ior reconeix de ser deutor, a nom d'una sèrie de societats panamenyes i de Liechtenstein, de 1.200 milions de dòlars. Quan foren reclamats al banc vaticà, en absència de Marcinkus, el qual estava de viatge acompanyant

Paul Marcinkus, el bisbe banquer.

el Papa Wojtyla, —sempre segons un dels imputats— Mennini respongué que tenia una carta de Calvi que alliberava l'Ior de qualsevol compromís. Aquesta contracarta, però, no podia tenir valor jurídic, i per si era poc porta una data anterior, 24 de juliol de 1981, a les d'aval datades 1 de setembre de 1981. Un mes després de la mort de Calvi —recordem que fou trobat mort, a Londres, sota un pont del Tàmesis, el juny de 1982—, els dirigents de l'Ior reberen ja una comunicació judicial a la que van oposar el més absolut silenci.

Una comissió italo-vaticana va tre-

Roberto Calvi.

rò negant explícitament que es pogués considerar com una indemnització o una admissió de responsabilitats. Una cosa és certa, la xifra correspon exactament al deute de l'Ior amb l'Ambrosià en el moment del crac d'aquest darrer.

L'Ior, Institut per les obres de religió, fou fundat el 1942 per Pius XII amb la finalitat, diu l'Anuari Pontifici, de «facilitar la custòdia i l'administració dels capitals destinats a obres de religió». Està dirigit per un despatx administratiu presidit per monsenyor Marcinkus des del 1970, any en què va ser nomenat pel Papa Pau VI. Els altres dos membres de la direcció del banc son laics, ciutadans italians residents al vaticà dels quals els tribunals volen conèixer llurs activitats. La posició de Marcinkus és cada dia més delicada perquè el malestar ha cundit entre els cardenals que, abans de la fi de març, han de reunir-se per revisar els «problemes organitzatius i econòmics de la Santa Seu». Un d'ells, l'alemany Joseph Hoeffner, reclama una reforma radical de l'Ior, que ha descrit així: «Primer, la gestió de l'Institut hauria d'estar en mans de laics experts. Segon, la gestió i el balanç de l'Ior hauria d'estar controlat per una comissió independent. Tercer, caldria nomenar una comissió d'experts i assessors financers que garanteixi una administració correcta i exclougui especulacions riscoses».

Els perquès de la inamobilitat de Marcinkus, que des de fa gairebé 20 anys guarda els secrets de l'Ior, són molt terrenals. Però, com ha dit Enzo Biagi, «està escrit: «Doneu al Cèsar» i es sobreentén res més que allò que li correspon». □

ballar mesos i mesos per tal «d'establir la veritat» en vistes d'un acord entre l'Ior i els bancs creditors. A ella, Marcinkus, Mennini i De Strobel rebutjaren d'entregar molts documents essencials i refusaren de sotmetre's a interrogatori. El silenci és la regla d'or del vèrtex del banc vaticà. Això no obstant, a finals de juny de 1984 l'Ior va acceptar de pagar, com a «contribut voluntari», 244 milions de dòlars, pe-